

|

61997J0212

Domstolens Dom af 9. marts 1999. - Centros Ltd mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. - Anmodning om præjudiciel afgørelse: Højesteret - Danmark. - Etableringsfrihed - Etablering af en filial af et selskab, der ikke driver erhvervsmæssig virksomhed - Omgåelse af national ret - Registreringsnægtelse. - Sag C-212/97.

Samling af Afgørelser 1999 side I-01459

Sammendrag

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

Fri bevaegelighed for personer - etableringsfrihed - selskab stiftet i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmaessig virksomhed - etablering af en filial i en anden medlemsstat - registreringsnaegtelse - ikke tilladt - medlemsstaternes mulighed for at traeffe foranstaltninger for at hindre svigagtige forhold

(EF-traktaten, art. 52 og 58)

Sammendrag

Traktatens artikel 52 og 58 er til hinder for, at en medlemsstat nægter registrering af en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmaessig virksomhed, naar filialen oenskes oprettet, for at selskabet kan drive hele sin virksomhed i den stat, hvor filialen oprettes, saaledes at det undgaas at stifte et selskab i den sidstnaevnte stat og derigennem, at de i denne stat gaeldende regler om stiftelse af selskaber, som er strengere med hensyn til indbetaling af en mindste selskabskapital, finder anvendelse. Retten til at stifte et selskab i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning og at oprette filialer i andre medlemsstater er saaledes inden for et enhedsmarked et led i udøvelsen af den etableringsfrihed, der er garanteret ved traktaten, og under disse omstaendigheder kan det forhold, at en statsborger i en medlemsstat, der oensker at stifte et selskab, vælger at stifte det i den medlemsstat, hvis selskabsretlige regler forekommer den paagaeldende at vaere de mindst byrdefulde, og at oprette filialer i andre medlemsstater, ikke i sig selv udgoere et misbrug af etableringsretten.

Denne fortolkning udelukker dog ikke, at den paagaeldende medlemsstats myndigheder kan traeffe enhver foranstaltning, som er egnet til at hindre svigagtige forhold eller som bestaar i, at der kan paalaegges sanktioner i anledning af saadanne forhold, enten over for selskabet selv, i givet fald i samarbejde med den medlemsstat, hvori selskabet er stiftet, eller over for selskabsdeltagerne i tilfaelde, hvor det godtgoeres, at de gennem stiftelse af et selskab reelt soeger at unddrage sig deres forpligtelser over for private eller offentlige kreditorer paa den paagaeldende medlemsstats omraade.

Dommens præmisser

1 Ved beslutning af 3. juni 1997, indgaaet til Domstolen den 5. juni 1997, har Højesteret i medfoer af EF-traktatens artikel 177 forelagt et praejudicielt spoergsmaal om fortolkningen af traktatens artikel 52, 56 og 58.

2 Spoergsmaalet er blevet rejst under en sag mellem Centros Ltd (herefter »Centros«) - et »private limited company«, som er registreret den 18. maj 1992 i England og Wales - og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der er en styrelse under Erhvervsministeriet, vedroerende styrelsens naegtelse af at registrere en filial af Centros i Danmark.

3 Det er oplyst i hovedsagen, at Centros ikke siden sin stiftelse har drevet erhvervsmaessig virksomhed. Efter Det Forenede Kongeriges lovgivning stilles der ingen krav om, at anpartsselskaber skal have en mindste selskabskapital, eller at denne skal vaere indbetalt, og Centros' indskudskapital paa 100 GBP er ikke indbetalt eller stillet til raadighed for selskabet. Kapitalen er opdelt i to anparter, der ejes af aegtefaellerne Tonny Bryde og Marianne Bryde, som er danske statsborgere med bopael i Danmark. Marianne Bryde er direktoer for Centros, som har hjemsted i Det Forenede Kongerige hos en ven af Tonny Bryde.

4 Efter dansk ret anses Centros - som et »private limited company« - for et udenlandsk anpartsselskab. Bestemmelser om registrering af filialer af udenlandske anpartsselskaber er fastsat i anpartsselskabsloven.

5 Anpartsselskabslovens § 117 indeholdt bl.a. foelgende bestemmelse:

»1) Udenlandske anpartsselskaber og selskaber med en tilsvarende retsform, der er hjemmehoerende i en af De Europaeiske Faellesskabers medlemsstater, kan drive virksomhed gennem en filial her i landet.«

6 I sommeren 1992 anmodede Marianne Bryde Erhvervs- og Selskabsstyrelsen om at registrere en filial af Centros i Danmark.

7 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afviste registrering, navnlig med den begrundelse, at Centros, som ikke drev erhvervsmaessig virksomhed i Det Forenede Kongerige, reelt ikke soegte at oprette en filial, men selskabets hovedetablering i Danmark, og at dette maatte anses for en omgaaelse af nationale retsregler, bl.a. om indbetaling af en mindste indskudskapital som fastsat til 200 000 DKK ved lov nr. 886 af 21. december 1991.

8 Centros indbragte Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afvisning af at registrere filialen for OEstre Landsret.

9 OEstre Landsret gav ved dom af 8. september 1995 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen medhold, hvorefter Centros ankede til Højesteret.

10 For Højesteret har Centros gjort gældende, at selskabet opfylder betingelserne i henhold til anpartsselskabsloven for registrering af en filial af et udenlandsk selskab. Centros er lovligt oprettet i Det Forenede Kongerige og har dermed ret til, i medfør af EF-traktatens artikel 52, jf. artikel 58, at oprette en filial i Danmark.

11 Efter Centros' opfattelse er det uden betydning for selskabets ret til fri etablering, at det ikke har drevet erhvervsmaessig virksomhed i Det Forenede Kongerige siden stiftelsen. I Domstolens dom af 10. juli 1986 i Segers-sagen (sag 79/85, Sml. s. 2375) er det saaledes blevet fastslaaet, at traktatens artikel 52 og 58 er til hinder for, at en medlemsstats myndigheder nægter en direktør for et selskab optagelse i en national ordning for sygeforsikringsydelse, alene fordi selskabet har hjemsted i en anden medlemsstat, selv om det ikke udøver erhvervsmaessig virksomhed i den anden stat.

12 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har gjort gældende, at nægtelse af registrering ikke er i strid med traktatens artikel 52 og 58, idet oprettelsen af en filial i Danmark maa anses for at være et middel til at unddrage sig de nationale regler om tilvejebringelse og indbetaling af en mindste indskudskapital. Registreringsnægtelsen er desuden begrundet i hensynet til beskyttelse af offentlige og private kreditorer og af medkontrahenter samt i nødvendigheden af at bekæmpe konkursrytteri.

13 Herefter har Højesteret besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det foreneligt med EF-traktatens artikel 52, jf. artikel 58 og artikel 56, at nægte registrering af en filial af et selskab, der har hjemsted i en anden medlemsstat, og som med en selskabskapital paa 100 GBP (ca. 1 000 DKK) er lovligt stiftet og bestaaende i henhold til denne medlemsstats lovgivning, naar selskabet ikke selv driver erhvervsmaessig virksomhed, men filialen ønskes oprettet for at drive hele virksomheden i det land, hvor filialen oprettes, og fremgangsmaaden maa anses for benyttet i stedet for stiftelse af et selskab i sidstnaevnte medlemsstat med henblik paa at undgaa indbetaling af en mindste selskabskapital paa 200 000 DKK, nu 125 000 DKK?«

14 Med spørgsmaalet ønsker den nationale ret naermere bestemt oplyst, om traktatens artikel 52 og 58 er til hinder for, at en medlemsstat nægter registrering af en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmaessig virksomhed, naar filialen ønskes oprettet, for at selskabet kan drive hele sin virksomhed i den stat, hvor filialen oprettes, saaledes at det undgaas at stifte et selskab i den sidstnaevnte stat og derigennem, at de i denne stat gældende regler om stiftelse af selskaber, som er strengere med hensyn til indbetaling af en mindste selskabskapital, finder anvendelse.

15 Indledningsvis bemærkes, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen ikke bestrider, at ethvert aktie- eller anpartsselskab, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, kan drive virksomhed i Danmark gennem en filial. Styrelsen anerkender saaledes, at en filial af et selskab, der er stiftet efter en anden medlemsstats lovgivning, som udgangspunkt kan registreres i Danmark. Styrelsen har bl.a. tilføjet, at hvis Centros havde drevet erhvervsmaessig virksomhed i England og Wales, ville den have accepteret at registrere en filial af selskabet i Danmark.

16 Den danske regering har gjort gældende, at traktatens artikel 52 ikke finder anvendelse i hovedsagen, fordi der er tale om et rent internt forhold i Danmark. A.Egtefaellerne Bryde, der er danske statsborgere, har saaledes i Det Forenede Kongerige stiftet et selskab, som ikke driver nogen erhvervsmaessig virksomhed i den stat, hvor det er stiftet, alene med det formaal at drive virksomhed i Danmark gennem en filial og derved undgaa, at dansk lovgivning om stiftelse af anpartsselskaber finder anvendelse. Under saadanne omstaendigheder udgør det forhold, at

statsborgere i én medlemsstat stifter et selskab i en anden medlemsstat, ikke et relevant grænseoverskridende element i forbindelse med fællesskabsretten og specielt etableringsfriheden.

17 Hertil bemærkes, at en situation, hvori et selskab, som er stiftet efter lovgivningen i en medlemsstat, hvor det har sit vedtægtsmæssige hjemsted, ønsker at oprette en filial i en anden medlemsstat, hører under fællesskabsretten. Det er uden betydning i denne henseende, at selskabet alene er stiftet i den førstnævnte medlemsstat med henblik på at etablere sig i den anden medlemsstat, hvor den overvejende del af eller hele dets virksomhed skal udoeves (jf. Segers-dommen, a.st., præmis 16).

18 Den omstændighed, at aegtefællerne Bryde har stiftet Centros i Det Forenede Kongerige med henblik på at undgå at opfylde den danske lovgivnings krav om indbetaling af en mindste selskabskapital - hvilket ikke er blevet bestridt hverken i de skriftlige indlæg eller under retsmodet - udelukker heller ikke, at det britiske selskabs oprettelse af en filial i Danmark hører under etableringsfriheden i traktatens artikel 52 og 58's forstand. Om traktatens artikel 52 og 58 finder anvendelse, er saaledes et andet spørgsmål, end om en medlemsstat kan træffe foranstaltninger for at hindre, at visse af dens statsborgere gennem misbrug af de ved traktaten indrømmede muligheder søger at unddrage sig deres nationale lovgivning.

19 Med hensyn til, om det, som hævdet af aegtefællerne Bryde, udgør en hindring for etableringsfriheden, at man har nægtet at registrere en filial i Danmark af deres selskab, som er stiftet efter lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, bemærkes, at den etableringsfrihed, som er anerkendt ved traktatens artikel 52 for medlemsstaternes statsborgere, indebaerer, at de har ret til at optage og udoeve selvstændig erhvervsvirksomhed og til at drive og oprette virksomheder på samme vilkår, som i etableringsmedlemsstatens lovgivning er fastsat for statens egne borgere. Desuden ligestiller traktatens artikel 58 selskaber, som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Fællesskabet, med personer, der er statsborgere i medlemsstaterne.

20 Heraf følger direkte, at saadanne selskaber har ret til at udoeve deres virksomhed i en anden medlemsstat gennem et agentur, en filial eller et datterselskab, idet deres vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed, som det er tilfældet med hensyn til fysiske personers nationalitet, tjener til at fastlægge deres tilknytning til en medlemsstats retssystem (jf. Segers-dommen, præmis 13, dom af 28.1.1986, sag 270/83, Kommissionen mod Frankrig, Sml. s. 273, præmis 18, af 13.7.1993, sag C-330/91, Commerzbank, Sml. I, s. 4017, præmis 13, og af 16.7.1998, sag C-264/96, ICI, Sml. I, s. 4695, præmis 20).

21 En praksis, som følges i en medlemsstat, og som går ud på, at man under visse omstændigheder nægter at registrere en filial af et selskab, som har sit hjemsted i en anden medlemsstat, fører imidlertid til, at selskaber, der er stiftet i overensstemmelse med denne anden medlemsstats lovgivning, forhindres i at udoeve den etableringsret, der er indrømmet dem ved traktatens artikel 52 og 58.

22 Heraf følger, at en saadan praksis udgør en hindring for udoevelsen af de friheder, der er garanteret ved de nævnte bestemmelser.

23 De danske myndigheder har gjort gældende, at aegtefællerne Bryde dog ikke kan paaberaabe sig disse bestemmelser, fordi den påtænkte selskabskonstruktion alene tager sigte på at omgå anvendelsen af de nationale retsregler om stiftelse af anpartsselskaber og dermed udgør et misbrug af etableringsretten. Kongeriget Danmark må som følge heraf have ret til at træffe foranstaltninger til imødegåelse af et saadant misbrug ved at nægte registrering af filialen.

24 Det følger ganske vist af Domstolens praksis, at en medlemsstat har ret til at træffe foranstaltninger, der skal hindre, at visse af dens statsborgere gennem misbrug af de ved traktaten indroemmede muligheder forsøger at unddrage sig deres egen nationale lovgivning, og at borgerne ikke paa svingagtig vis eller med henblik paa misbrug kan goere faellesskabsbestemmelserne gældende (jf. bl.a. vedroerende fri udveksling af tjenesteydelser dom af 3.12.1974, sag 33/74, Van Binsbergen, Sml. s. 1299, praemis 13, af 3.2.1993, sag C-148/91, Veronica Omroep Organisatie, Sml. I, s. 487, praemis 12, og af 5.10.1994, sag C-23/93, TV10, Sml. I, s. 4795, praemis 21; vedroerende etableringsfriheden dom af 7.2.1979, sag 115/78, Knoors, Sml. s. 399, praemis 25, og af 3.10.1990, sag C-61/89, Bouchoucha, Sml. I, s. 3551, praemis 14; vedroerende frie varebevaegelser dom af 10.1.1985, sag 229/83, Leclerc m.fl., Sml. s. 1, praemis 27; vedroerende social sikring dom af 2.5.1996, sag C-206/94, Paletta, Sml. I, s. 2357, praemis 24; vedroerende arbejdskraftens frie bevaegelighed dom af 21.6.1988, sag 39/86, Lair, Sml. s. 3161, praemis 43; vedroerende den faelles landbrugspolitik dom af 3.3.1993, sag C-8/92, General Milk Products, Sml. I, s. 779, praemis 21, og vedroerende selskabsretten dom af 12.5.1998, sag C-367/96, Kefalas m.fl., Sml. I, s. 2843, praemis 20).

25 Under saadanne omstaendigheder kan de nationale domstole paa grundlag af objektive elementer tage misbrug eller svingagtig adfaerd i betragtning som grundlag for i konkrete tilfaelde at afvise, at vedkommende kan drage fordel af de paaberaabte faellesskabsretlige forskrifter, men de skal ved vurderingen af saadan adfaerd ogsaa tage hensyn til de formaal, der forfoelges med de paagaeldende forskrifter (Paletta-dommen, a.st., praemis 25).

26 Det bemaerkes, at i det tilfaelde, der foreligger i hovedsagen, er de nationale bestemmelser, som de paagaeldende har soegt at undgaa anvendelsen af, bestemmelser om stiftelse af selskaber og ikke om udoevelse af bestemte former for erhvervsmaessig virksomhed. Traktatens bestemmelser om etableringsfrihed har imidlertid netop til formaal at saette selskaber, der er stiftet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning, og hvis vedtaegtsmaessige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed er beliggende inden for Faellesskabet, i stand til at udoeve virksomhed i andre medlemsstater gennem et agentur, en filial eller et datterselskab.

27 Under disse omstaendigheder kan det forhold, at en statsborger i en medlemsstat, der oensker at stifte et selskab, vaelger at stifte det i den medlemsstat, hvis selskabsretlige regler forekommer den paagaeldende at vaere de mindst byrdefulde, og at oprette filialer i andre medlemsstater, ikke i sig selv udgoere et misbrug af etableringsretten. Retten til at stifte et selskab i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning og at oprette filialer i andre medlemsstater er saaledes inden for et enhedsmarked et led i udoevelsen af den etableringsfrihed, der er garanteret ved traktaten.

28 Det har i denne sammenhaeng ingen betydning, at selskabsretten ikke er fuldstaendigt harmoniseret inden for Faellesskabet. Hertil kommer, at Raadet i medfoer af sine befoejelser efter EF-traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), paa ethvert tidspunkt kan foretage en yderligere harmonisering.

29 Det fremgaar desuden af Segers-dommens praemis 16, at den omstaendighed, at et selskab ikke driver virksomhed i den medlemsstat, hvor det har hjemsted, men kun driver virksomhed i den medlemsstat, hvor filialen er beliggende, ikke er tilstraekkelig til at godtgoere, at der foreligger et misbrug eller et svingagtigt forhold, som kan danne grundlag for, at den sidstnaevnte medlemsstat afskaerer selskabet fra at goere brug af faellesskabsbestemmelserne om etableringsretten.

30 Under disse omstaendigheder er en medlemsstats naegtelse af at registrere en filial af et selskab, som er stiftet i overensstemmelse med lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, med den begrundelse, at filialen oenskes oprettet, for at selskabet kan drive hele sin virksomhed i den stat, hvor filialen oprettes, alt med den virkning at den sekundaere etablering

ikke bliver omfattet af de nationale regler om tilvejebringelse og indbetaling af en mindste selskabskapital, ikke forenelig med traktatens artikel 52 og 58, idet den forhindrer enhver udøvelse af den ret til fri sekundaer etablering, som artikel 52 og 58 netop skal sikre overholdelsen af.

31 Der skal endelig tages stilling til, om ikke den paagældende nationale praksis kan være berettiget ud fra de hensyn, de danske myndigheder har paaberaabt.

32 Under henvisning til traktatens artikel 56 og Domstolens praksis vedrørende tvingende almene hensyn har Erhvervs- og Selskabsstyrelsen gjort gældende, at kravet om, at anpartsselskaber skal tilvejebringe og indbetale en mindste indskudskapital, har to formaal: dels at styrke selskabernes soliditet med henblik paa at beskytte offentlige kreditorer mod risikoen for, at offentlige tilgodehavender bliver uerholdelige - idet disse kreditorer i modsætning til private kreditorer ikke kan kræve sikkerhedsstillelse eller kaution - dels mere generelt at beskytte samtlige kreditorer, saavel offentlige som private, ved bekaempelse af risikoen for konkursrytteri som foelge af, at selskaber, hvis oprindelige kapitalgrundlag var for ringe, bliver insolvente.

33 Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har tilfoejet, at der efter styrelsens opfattelse ikke findes andre, mindre indgribende midler til at naa de to maal. Det andet middel til at beskytte kreditorerne - at indfoere regler om, at man paa bestemte betingelser kan goere selskabsdeltagerne personligt ansvarlige - ville saaledes være mere indgribende end forpligtelsen til at tilvejebringe og indbetale en mindste selskabskapital.

34 Idet bemaerkes, at de paaberaabte hensyn ikke er omfattet af traktatens artikel 56, skal det tillige anfoeres, at det fremgaar af Domstolens praksis, at nationale foranstaltninger, der kan genere udøvelsen af de ved traktaten sikrede grundlaeggende friheder eller goere udøvelsen heraf mindre attraktiv, skal opfylde fire betingelser: De skal anvendes uden forskelsbehandling, de skal være begrundet i tvingende samfundsmaessige hensyn, de skal være egnede til at sikre virkeliggoerelsen af det formaal, de forfoelger, og de maa ikke gaa ud over, hvad der er noedvendigt for at opnaa formaalet (jf. dom af 31.3.1993, sag C-19/92, Kraus, Sml. I, s. 1663, praemis 32, og af 30.11.1995, sag C-55/94, Gebhard, Sml. I, s. 4165, praemis 37).

35 Disse betingelser er ikke opfyldt i den foreliggende sag. For det foerste er den paagældende praksis ikke egnet til at naa det kreditorbeskyttelsesformaal, som den anses at forfoelge, idet filialen, hvis selskabet havde udøvet virksomhed i Det Forenede Kongerige, ville være blevet registret i Danmark, selv om de danske kreditorer kunne have haft en lige saa usikker stilling.

36 Endvidere fremstaar det selskab, der er tale om i hovedsagen, som et engelsk selskab og ikke som et dansk selskab, og selskabets kreditorer oplyses om, at det hoerer under en anden lovgivning end den, der er gældende i Danmark for stiftelse af anpartsselskaber, ligesom kreditorerne kan henholde sig til visse faelleskabsretlige regler, der beskytter dem, f.eks. Raadets fjerde direktiv 78/660/EOEF af 25. juli 1978 paa grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om aarsregnskaberne for visse selskabsformer (EFT L 222, s. 11) og Raadets ellefte direktiv 89/666/EOEF af 21. december 1989 om offentlighed vedrørende filialer oprettet i en medlemsstat af visse former for selskaber henhoerende under en anden stats retsregler (EFT L 395, s. 36).

37 Hertil kommer, at der, i modsætning til hvad de danske myndigheder har anfoert, vil kunne traeffes mindre restriktive foranstaltninger eller foranstaltninger, der i mindre omfang griber ind i de grundlaeggende friheder, f.eks. derved, at offentlige kreditorer i henhold til lovgivningen faar mulighed for at kræve, at de noedvendige garantier stilles.

38 Endelig udelukker den omstaendighed, at en medlemsstat ikke kan naegte registrering af en filial af et selskab, som er stiftet i overensstemmelse med lovgivningen i en anden medlemsstat,

hvor det har sit hjemsted, ikke, at den foerstnaevnte medlemsstat kan traeffe enhver foranstaltning, som er egnet til at hindre svigagtige forhold, eller som bestaar i, at der kan paalaegges sanktioner i anledning af saadanne forhold, enten over for selskabet selv, i givet fald i samarbejde med den medlemsstat, hvori selskabet er stiftet, eller over for selskabsdeltagerne i tilfaelde, hvor det godtgoeres, at de gennem stiftelse af et selskab reelt soeger at unddrage sig deres forpligtelser over for private eller offentlige kreditorer paa den paagaeldende medlemsstats omraade. Under alle omstaendigheder kan bekaempelse af svigagtige forhold ikke begrunde en praksis, der gaar ud paa at naegte registrering af en filial af et selskab, der har sit hjemsted i en anden medlemsstat.

39 Det forelagte spoergsmaal skal herefter besvares med, at traktatens artikel 52 og 58 er til hinder for, at en medlemsstat naegter registrering af en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmaessig virksomhed, naar filialen oenskes oprettet, for at selskabet kan drive hele sin virksomhed i den stat, hvor filialen oprettes, saaledes at det undgaas at stifte et selskab i den sidstnaevnte stat og derigennem, at de i denne stat gaeldende regler om stiftelse af selskaber, som er strengere med hensyn til indbetaling af en mindste selskabskapital, finder anvendelse. Denne fortolkning udelukker dog ikke, at den paagaeldende medlemsstats myndigheder kan traeffe enhver foranstaltning, som er egnet til at hindre svigagtige forhold eller som bestaar i, at der kan paalaegges sanktioner i anledning af saadanne forhold, enten over for selskabet selv, i givet fald i samarbejde med den medlemsstat, hvori selskabet er stiftet, eller over for selskabsdeltagerne i tilfaelde, hvor det godtgoeres, at de gennem stiftelse af et selskab reelt soeger at unddrage sig deres forpligtelser over for private eller offentlige kreditorer paa den paagaeldende medlemsstats omraade.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

40 De udgifter, der er afholdt af den danske, den franske, den nederlandske og den svenske regering, af Det Forenede Kongeriges regering og af Kommissionen, som har afgivet indlaeg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgoer et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at traeffe afgørelse om sagens omkostninger.

Afgørelse

Paa grundlag af disse praemisser

kender

DOMSTOLEN

vedroerende det spoergsmaal, der er forelagt af Højesteret ved beslutning af 3. juni 1997, for ret:

EF-traktatens artikel 52 og 58 er til hinder for, at en medlemsstat naegter registrering af en filial af et selskab, som er stiftet i henhold til lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor det har sit hjemsted, men ikke driver erhvervsmaessig virksomhed, naar filialen oenskes oprettet, for at selskabet kan drive hele sin virksomhed i den stat, hvor filialen oprettes, saaledes at det undgaas at stifte et selskab i den sidstnaevnte stat og derigennem, at de i denne stat gaeldende regler om

stiftelse af selskaber, som er strengere med hensyn til indbetaling af en mindste selskabskapital, finder anvendelse. Denne fortolkning udelukker dog ikke, at den paagaeldende medlemsstats myndigheder kan træffe enhver foranstaltning, som er egnet til at hindre svigagtige forhold eller som består i, at der kan pålægges sanktioner i anledning af saadanne forhold, enten over for selskabet selv, i givet fald i samarbejde med den medlemsstat, hvori selskabet er stiftet, eller over for selskabsdeltagerne i tilfælde, hvor det godtgøres, at de gennem stiftelse af et selskab reelt søger at unddrage sig deres forpligtelser over for private eller offentlige kreditorer på den paagaeldende medlemsstats område.